

Κυριακή Ἀγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ἐβδομάδα μ' ἑβδομάδα νοιώθουμε ὅτι πλησιάζουμε ὁλοένα τὴν ἔνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μᾶς φαίνεται ὅτι κινούμαστε γρήγορα, ἀπὸ Κυριακὴ πρὸς Κυριακὴ, πρὸς τὴν ἡμέρα ποὺ κάθε φόβος, κάθε φρίκη θὰ χαθεῖ.

Κι ὅμως τόσο εὐκόλα ξεχνᾶμε ὅτι πρὶν φτάσουμε τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης, πρέπει μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, μαζὶ μὲ τοὺς Ἀποστόλους Του, νὰ βαδίσουμε τὴν ὁδὸ τῆς Σταύρωσης. «Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ θὰ Τὸν σταυρώσουν, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθεῖ». Ὅλοι ξέρουμε ὅτι θὰ ἀναστηθεῖ, ἀλλὰ ἔχουμε πότε ἀναρωτηθεῖ πῶς γύρισαν οἱ μαθητὲς Του στὴν Ἱερουσαλήμ, ξέροντας ὅτι ἡ Σταύρωση ἦταν κοντά; Κινοῦνταν φοβισμένοι. Δὲν εἶχαν ὠριμάσει τόσο, ὥστε νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καὶ τὴν ζωὴ τους θὰ ἔδιναν γιὰ νὰ διαδοθεῖ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Κινοῦνταν μὲ φόβο. Ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε νὰ γυρίσουν στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν πόλη ποὺ εἶχε ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, βάζοντας τὴν ζωὴ Του σὲ κίνδυνο, ἐκεῖνοι Τοῦ εἶπαν: «ἂς μὴν πᾶμε..», καὶ μόνον ἓνας μαθητὴς, ὁ Θωμᾶς, εἶπε: «..Ὁχι. Ἄς πᾶμε μαζὶ Του, κι ἂς πεθάνουμε μαζὶ Του...»

Ὁ μαθητὴς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀνόητα πιστεύω, ὀνομάσαμε Ἄπιστο: ὁ μόνος ποὺ δὲν ἦταν ἔτοιμος νὰ δώσει τὴν ἐμπιστοσύνη του, τὴν πίστη, τὴν ζωὴ του, τὸ αἷμα του, χωρὶς βεβαιότητα. Ἀλλὰ ἡ καρδιὰ του ἦταν ἀνεπιφύλακτα δοσμένη στὸν Χριστό. Πόσο ὑπέροχο νὰ εἶναι κάποιος ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος! Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθητὲς δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν τὸν Χριστό. Θὰ βαδίσουν μαζὶ Του πρὸς τὴν

Ἱερουσαλήμ.

Ἔχουμε σήμερα ἀκόμα τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ζοῦσε μιὰ τραγωδία πρὶν συναντήσῃ τὸν Χριστό. Εἶναι ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Ἦταν ἀμαρτωλή. Ἦταν πόρνη. Δὲν πίστευε στὸν Θεό, οὔτε μὲ τὴν ψυχὴ, οὔτε μὲ τὸ σῶμα. Δὲν εἶχε σεβασμὸ σὲ αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει δημιουργήσει, οὔτε σ' αὐτὴ τὴν ψυχὴ. Κι ὅμως ἦρθε, μὲ τραγικὸ τρόπο, ἀντιμέτωπη μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τῆς ἐπιτραπεῖ ἡ εἴσοδος στὸν Ναὸ ἐκτὸς ἂν ἀπέρριπτε τὸ κακὸ καὶ διάλεγε τὴν ἀγνότητα, τὴν μετάνοια, τὴν νέα ζωὴ.

Ἄς συλλογιστοῦμε τοὺς μαθητὲς ποὺ σχεδὸν ἰκέτεψαν τὸν Χριστὸ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπειδὴ ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν μιὰ πόλη ὅπου ὅλοι οἱ προφῆτες εἶχαν πεθάνει, δὲν ἤθελαν νὰ πεθάνει ὁ Χριστός, καὶ φοβόντουσαν. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε πόσο τοὺς μοιάζουμε. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε εἰλικρινὰ σήμερα πόσο μοιάζουμε ἢ ὄχι στὴν ὁσία Μαρία τὴν Αἰγυπτία – τὴν Μαρία ποὺ εἶχε ζήσει τὴν ζωὴ τῆς σύμφωνα μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὶς ἐπιθυμίες τῆς, παρασυρόμενη ἀπ' ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· καὶ μία μέρα συνειδητοποίησε ὅτι στὴν κατάστασιν ποὺ ἦταν δὲν μποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Πόσο εὐκόλα μπαίνουμε ἐμεῖς στὸ ναὸ, ξεχνώντας τόσο εὐκόλα ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι ἓνα μικρὸ κομμάτι τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιλέξει νὰ ζεῖ ἀποκομμένος ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ ἔχει ἀπορρίψει τὸν Θεό, ἔχει χάσει τὸ ἐνδιαφέρον του γι' Αὐτόν• κι ὅτι οἱ λίγοι πιστοὶ δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ σὰν καταφύγιο – ναί, ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ πληρότητα τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνα τραγικὸ καταφύγιο, τὸ μόνον μέρος ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ βρίσκεται ὁ Θεὸς ἐπειδὴ εἶναι καταζητούμενος. Κι ὅταν ἐρχόμαστε ἐδῶ, μπαίνουμε στὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ. Θὰ πρέπει νὰ ἐρχόμαστε μὲ μία αἴσθησιν δέους ὅχι ἀπλὰ νὰ περπατᾶμε ἐκεῖ ὅπως σ' ἓνα ἄλλο μέρος, ἀλλὰ σ' ἓναν τόπον ποὺ εἶναι ἤδη τὸ Βασίλειο τοῦ Θεοῦ.

Ἄν εἶχαμε αὐτὴν τὴν διάθεσιν, ὅταν ἐρχόμαστε στὴν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μπορούσαμε νὰ εἴμαστε, ἂν καὶ ἀσήμαντοι, σὰν τὴν Μαρία τὴν Αἰγυπτία. Θὰ σταματούσαμε καὶ θὰ λέγαμε, «πῶς μπορῶ νὰ μπῶ στὸν ναό;» Καὶ ἂν τὸ κάναμε αὐτὸ ὀλόψυχα, μὲ μιὰ καρδιὰ συντετριμμένη, μὲ μιὰ αἴσθησιν τρόμου ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἴμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, τόσο ξένοι, τόσο ἄπιστοι, τότε θὰ ἄνοιγαν οἱ θύρες, καὶ θὰ βλέπαμε ὅτι δὲν βρισκόμαστε ἀπλὰ σ' ἓναν μεγάλο χῶρον περιτριγυρισμένο ἀπὸ τοίχους, ἀλλὰ βρισκόμαστε σ' ἓναν τόπον ποὺ εἶναι ὁ Παράδεισος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦλθε στὴν γῆ.

Ἄς μάθουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐμπειρία τί σημαίνει νὰ προχωρᾶμε βῆμα-βῆμα πρὸς τὴν Ἀνάστασιν, ἐπειδὴ γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν Ἀνάστασιν πρέπει νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τῆς Μ. Ἑβδομάδας καὶ νὰ

τὴν κάνουμε δική μας, μετέχοντας με τὸν Χριστό, τοὺς μαθητές Του καὶ τὰ πλήθη ὀλόγυρα, στὸν φόβο, στὸν τρόμο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος· κι ἐπίσης νὰ τὸ ζήσουμε σὰν μιὰ φωτιὰ ποὺ θὰ κατακάψει ὅ,τι εἶναι εὐτελές γιὰ τὸν Θεὸ καὶ θὰ μᾶς καθαρῖσει. Κι ἴσως μία μέρα, ὅταν ἡ φωτιὰ θὰ ἔχει κατακάψει ὅ,τι δὲν εἶναι ἄξιο γιὰ τὸν Θεό, καθένας ἀπὸ μᾶς ἴσως γίνεῖ μιὰ εἰκόνα τῆς φλεγομένης βάτου, πυρακτωμένης ἀπὸ τὴν θεία φλόγα καὶ μὴ καιομένης, ἐπειδὴ θὰ εἶχε ἀπομείνει σὲ μᾶς μόνο ὅ,τι θὰ ἐπιβίωνε ἀπὸ τὴν θεϊκὴ φωτιά. Ἀμήν.

Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: [agiazoni.gr](http://www.agiazoni.gr)